

květen 2014

eventusprocollegis

✧ Rozhovor s JUDr. Miroslavem Antlem

✧ Jak se dostat k PČR

✧ Fotbalové fórum

**Čtete toto
číslo**

7

Časopis studentů Katedry sociální patologie a sociologie
Pedagogické fakulty
Univerzity Hradec Králové

Úvodník

Čtenářům se dostává do rukou již sedmé číslo v pořadí. Od vydání prvního čísla uplynul více než rok a myslím, že za tu dobu si časopis získal renomé a významně přispívá k dobré tradici naší katedry, co se týče spolupráce pracovníků katedry a studentů.

Hned ve druhém čísle v závěru interview s vedoucím katedry Dr. Bělikem zaznělo motto: „Čím hůře ve společnosti, tím lépe pro naše obory.“ Je to konstatování paradoxní a poněkud smutné, ale pravdivé a naplňující se. Naše společnost je svým způsobem „nemocná“. Náš přední filosof K. Kosík již v r. 1997 napsal: „Dnešní kapitalismus není jen výkonný motor chrlící nepřehlednou pestrost zboží, artefaktů, informací, požitků, je také především producentem prázdnoty a sterility. Na jedné straně profity a komfort, na straně druhé ubožáctví ducha a duše, rub a líc jedné mince. Vyprázdněnost, nuda, drogy, porno, přisprostlost patří k sobě, pocházejí z jednoho zdroje. Je to klima, v němž se korupce, machinace spolu s kriminalitou a drogami považují za normalitu. Tuto převrácenost přikrášluje pokleslá žurnalistika frázemi, že přece musíme platit daň za svobodu.“

Jenže i ona svoboda je iluzorní. Výstižně to charakterizuje můj oblíbený sociolog J. Keller, když říká: „Získali jsme řadu svobod, o kterých se minulé generaci ani nesnilo: svobodu vozit děti autem do školy, protože provoz na ulicích je již příliš hustý, svobodu jezdit autem na nákupy, které bylo dříve možné obstarat pěšky přímo na rohu, svobodu zajet si jediné autem do míst, do nichž bylo dříve možné se dostat veřejnou dopravou, svobodu prostát celé hodiny v dopravních zácpách.“ K tomu je navíc třeba dodat, že značná část lidí si vykládá svobodu a demokracii po svém. Tedy ve smyslu, že si každý přece může dělat, co chce. Jestliže k tomu připočteme, že naše společnost je **anomická** a že na tuto situaci pak reagují různí „inovátoři“, či „rebelové“, příp. „odpadlíci“ (studenti vědí nebo se dozvědí o tomto pojetí R. K. Mertona), pak se nedivme onomu nárůstu všech sociálních deviací. Tato situace se odráží do jisté míry i v obsahu předcházejících čísel. Zcela logicky, neboť problematiku sociální patologie máme v názvu jak katedry, tak i studijního oboru. Nejinak je tomu i v tomto čísle.

Značná část deviantního chování má povahu trestné činnosti. Je zřejmé, že v této souvislosti je potřeba výrazně zvýšit a zkvalitnit sociální kontrolu, v níž prim hraje policie. O obojím se dočtete na následujících stránkách. Příjemné „počtení“.

prof. PhDr. Blahoslav Kraus, CSc.

Co Vás čeká v tomto čísle

✧ Rozhovor s JUDr. Miroslavem Antlem	3-6
✧ Jak se dostat k Policii České republiky	7
✧ Slovo absolventa	8-9
✧ Rozloučení se třetáky	11
✧ Praxe v Dánsku	12-13
✧ Nehodni obdivu	14-15
✧ Slovníček	16
✧ Fotbalové fórum	17-18
✧ Doteky múzy	19-20
✧ Studentská Socialia 2014	21-22
✧ Návštěva prezidenta	23
✧ Knihy & Filmy	24

Interview: JUDr. Miroslav Antl aneb rozhovor s Frajerem roku 2000

Vždycky jste chtěl učit? Jaká byla Vaše cesta k této profesi?

Když jsem sám byl studentem Právnické fakulty UK Praha, nikdy by mne nenapadlo, že bych zrovna já mohl učit na VŠ. Ale po nástupu na prokuraturu jsem začal přednášet problematiku kriminality mládeže, toxikomanie apod., jezdil jsem po vesnicích, chodil do škol – a začalo mne to bavit. A tak jsem čerpal **zkušenosti** z praxe i ze stovek přednášek a besed, a pak mne oslovili ze zdejší Pedagogické fakulty v Hradci Králové, začal jsem vyučovat trestní právo – a zůstal u toho dodnes (přes dvacet let). Přednášel jsem i jako „hostující profesor“ na katedře trestního práva na Policejní akademii ČR v Praze, kde se mi **velmi** hodila praxe „terénního prokurátora“, resp. státního zástupce. Z časových důvodů jsem tam vydržel necelé dva roky – a ponechal si pouze výuku na naší fakultě. V posledních třech letech ještě přednáším trestní právo v letním semestru na Fakultě zdravotnických studií Univerzity v Pardubicích. Mimo jiné **proto, že můj senátní obvod krom Rychnovska** zahrnuje i část Pardubického kraje (Holicko a Choceňsko). :-)

Jak relaxujete, jaké máte koníčky?

Mou relaxací byl vždy hlavně sport. Pomáhal mi psychicky i při návratech z výjezdů na vraždy, kdy jsem se doslova vybil a vykřičel při hře. Hrál jsem celý život basketbal, k tomu doplňkově volejbal, případně hrál další míčové kolektivní sporty. Jak sama vidíte, chodím zas o holi, což mám právě z aktivního sportování. Basket mi odrovnal klouby, seskok z letadla vyhodil plotýnky, takže jsem skončil na vozíku, z něhož mne zvedl pan profesor Pavel Kolář. Basket a míčové sporty mám prakticky zakázány, a tak mi zbývá kondiční (lehké) cvičení s posilováním a plavání. Pasivním odpočinkem mi je dodnes **setkávání** s kamarády, hlavně při kytarách, zpěvu, veselí a pohodě. Pokud je čas, tak si rád přečtu nějakou pěknou knížku, anebo shlédnu zajímavý film. Ale hlavně mi v posledních letech na relaxaci moc času nezbývá, což mne šťve. Jako náhražku za dovolenou беру své pravidelné cesty do mého regionu, kam patří i Orlické hory. Krom zimních měsíců tam jezdíme obytným automobilem „Antlonem“, což je moje pojízdná senátní kancelář, do níž se vejdu i s kamarády. :-)

Oblíbené jídlo? Pít? Film? Co Vám udělá radost?

Z jídla dávám (takřka výlučně) přednost zdravým masitým pokrmům, ať již ve formě guláše, řízků či zabijačkových pokrmů. A k tomu (pokud možno) výborné plzeňské pivo, nejlépe v satelitních plzeňských pivnicích, kontrolovaných tímto pivovarem. Občas si rád dám i kvalitní suché víno, pro upevnění zdraví i slivovici z ověřených zdrojů, abych nemusel svou bojovou hůl vyměnit za bílou. :-) Filmy si vybírám podle nálady (a možnosti), od českých a francouzských klasických komedií až po „pohodové“ kriminální filmy. Mým nejoblíbenějším detektivem je seriálový poručík Columbo, mám celý jeho **DVD** komplet, a vydržím při něm i povinně cvičit. :-) Zásadně se nedívám na horory, neb krve a násilí jsem v životě viděl až příliš. Radost mi dělá, když zjišťuji, že nedělám svou práci zbytečně. A samozřejmě také, když mi za to někdo vážně poděkuje, či mne za něco pochválí. No, a k tomu všemu patří samozřejmě duševní a věku přiměřená pohoda. :-)

Máte nějaký nesplněný sen?

Nesplněný sen? Tak to jste mne, Lenko, dostala. Teď na to fakt neumím odpovědět. Asi mám jen běžné plány i dílčí přání. Dejte mi, prosím nějakou lehkou otázku. :-)

Chybí Vám práce státního zástupce?

No, tohle je lepší :-). Občas určitě chybí, zejména pak, když vidím spravedlnosti unikající gaunery. I proto jsem stále v kontaktu s bývalými kolegy a poměrně často s novým vedením Nejvyššího státního zastupitelství a Vrchního státního zastupitelství v Praze. Jsem s nimi v kamarádském vztahu a snažím se jim pomáhat při prosazování věcí, které potřebuji ke své náročné práci, a naopak ochránit je před útoky politiků. Ale abych byl stručný a odpověděl na Vaši otázku. Bylo mi líp, když jsem pronásledoval zločince a posílal je do kriminálu, než když je teď potkávám na chodbách Parlamentu. :-) **Tohle** jsem ostatně uvedl i v rozhovoru pro čtvrtletník Senát č. 3/2012, a zas jsem měl drobné problémy, s nimiž jako celoživotní nváč a provokatér vždy počítám předem. :-) Víte, Lenko, já jsem vždycky pracoval naplno a stále každou svou práci беру jako poslání. Ohlédnu-li se zpátky, je ve mně stále nejvíce prokurátor či státní zástupce. Ostatně mám bilančně spočítáno, že jsem za 22 let této praxe postavil před soud a prosadil odsouzení stovek zločinců a gaunerů na celkem tisíce let, přičemž své doživotně odsouzené počítám po dvaceti či třiceti letech, pokud došlo ke zpřísnění podmínek propuštění.

Nějaký případ, na který se nedá zapomenout?

Těch je, bohužel, dost. Ale nejhorší jsou masové krvavé vraždy a vraždy malých dětí. Tím, že jsem pravidelně vyjížděl s policisty a soudními lékaři na místo činu, zúčastnil se ohledání těl mrtvých, následných soudních pitev a pak osobně vyslýchal gaunery a zločince, mám ty nejhorší stále v živé paměti a vybavují se mi, i když nechci vzpomínat. A takových kauz je fakt dost. Zájemcům doporučuji podívat se na mé webovky „www.miroslavanti.cz“, kde je zdarma ke stažení knížka „**Gaunery nemám rád**“ – a tam je například popsán případ trojnásobného „sekerového“ vraha Pavla Peci, který **zatím** jako jediný z mých „doživotáků“ pochopil význam doživotního trestu – a umřel v kriminále. :-)

Na ohledání místa tohoto hrůzného činu si pamatuji dodnes. Policisté si pro mne přijeli do zahradní restaurace, kde jsme s kamarády zpívali při pivu a kytaře – a z největší pohody mne přivezli do domku, kde byly rozsekané krvavé mrtvoly ženy a jejích dvou dcer, navíc poházené kopretinami. A pak jsem vyslýchal jejich otce-vraha. Slíbil jsem mu už tehdy doživotí. Krajský soud v Hradci Králové mu dal 25 let, Vrchní soud v Praze mu k mému odvolání zpřisnil trest na doživotí... Na mém webu najdete i jiné moje krimi příběhy z mého dnešního rozsáhlého senátního obvodu, který sice patřil k neklidnějším, ale z archivu svých obžalob jsem jich našel poměrně dost.

Naplňuje Vás práce senátora?

Do Senátu jsem přišel jako trestní právník a hned na začátku v prosinci 2008 jsme v Senátu projednávali novelu trestního zákoníku. V rámci legislativního procesu jsem mohl při této zásadní a převratné rekodifikaci trestního kodexu uplatnit své třicetileté zkušenosti. Podařilo se mi v Parlamentu ČR přesvědčit ostatní senátory, ale i poslance a expertní komisi ministerstva spravedlnosti, abychom ještě více zpřisnili trestní sazby za nejzávažnější zločiny násilné, mravnostní a mezinárodní drogový zločin. A to mne přesvědčilo o prospěšnosti mé senátní práce. Od té doby jsem využil svých **praktických** zkušeností mnohokrát. Stejně jako další senátoři ze svých profesních oborů. V tom se právě horní komora českého Parlamentu výrazně liší od té dolní, kde jsou spíše „profesionální politici“ než „legislativní praktici“. Cítím se naplněn funkcí předsedy senátního Ústavně-právního výboru. Pracuji naplno a scházíme se neobvykle často, protože chci ve svém výboru projednat co nejvíce věcí. Přezkoumáváme a připomínkujeme velké množství návrhů zákonů, připravujeme pro plénum schvalovací, pozměňovací či zamítavé návrhy a do Poslanecké sněmovny vracíme zákony daleko častěji, než bývalo zvykem. Jak hrdě říkám, můj výbor je ve všech kritériích nejvýkonnějším a nejpracovitějším výborem. **Musím se přece pochválit aspoň sám, že jo? :-)**

Máte recept na to jak nevyhořet?

Já jsem naštěstí nestačil vyhořet, když jsem včas změnil povolání. Dokonce třikrát. A vždycky mne to posunulo dál. Snažím se po celý život podle možností o co nejvíce relaxačních aktivit, zejména sportovních, dále o co nejčastější kontakt s lidmi, kteří mne neustále obohacují a současně dodávají energii a sílu. To mi ostatně dává výuka trestního práva, na kterou se musím průběžně připravovat, komunikace s Vámi studenty, i s některými kolegy z naší Katedry sociální patologie a sociologie. A důležité je, možná zcela zásadní, nenechat se otrávit okolím, závistivci, podrazáky, zákeřnými lidmi, ani dním ve společnosti. Nejhorší je zcela rezignovat. To pak už začíná přehořovat.

Nechystáte vydat další knihu?

Určitě chystám, ale nějak se k tomu nemohu dostat, když mi chybí čas. Chtěl bych oživit tu původní, aktualizovat ji a dopovědět příběhy protagonistů po třinácti letech. Ta knížka byla velice úspěšná, postupně se prodalo cca 27.000 kusů, pak vydavatelství odkoupil Vladimír Železný a další reedici zakázal. Tak jsem čekal deset let, abych ji mohl aspoň zpřístupnit na webu. Navíc stále nevím, zda do ní včlenit i politiku, což se mi vůbec nechce, ale asi ji nemohu vynechat, neb mne výrazně a nuceně provází posledních šest let. Pak bych asi využil názvu té první knížky, respektive jednoho ze svých **výroků: Gaunerů je v politice moc**. Takhle totiž zněl i jeden titulek v deníku MF Dnes, který zas vyvolal nesouhlas mocných.

Nejlepší okamžik ve Vašem životě?

Tak to bych se musel velmi zamyslet a vyhodnotit dosavadní život, když se snažím žít tak, abych měl samé lepší okamžiky. :-)

A doufám, že mne ještě (další) nejlepší okamžiky čekají. :-)

Zjevně nejlepším okamžikem v mém životě bylo narození naší dcery Martiny (ostatně dvojnásobné absolventky PdF UHK :-).

Motto závěrem?

Celoživotně se řídím „pravidlem“: „**Co tě nezabije, to tě posílí**“. A mnohokrát mi to pomohlo, když bylo zle. Ve své předvolební krimi knížce jsem napsal, že můj přístup k politice lze charakterizovat následujícím citátem: „**Kde je třeba skutků, tam slova nestačí**“. V posledních letech obvykle končím svá vystoupení na veřejnosti optimistickým citátem: „**Právo občas spí, ale nikdy neumírá**“, tj. latinsky: „Dormit aliquando ius, moritur numquam“. A pokud jde o školu, při výuce se řídím Senecovým výrokem: „**Dlouhá je cesta poučováním, krátká a účinná na příkladech**“. A protože vysvětluji trestní právo na základě své praxe a takřka neustále někam spěchám, je tento přístup pro mne nejjednodušší. A doufám, že pro mé studenty také. :-)

Vše ostatní včetně životopisu najdete na mých webových stránkách a na facebooku. Ten máme ostatně propojený s naší Katedrou sociální patologie a sociologie. Přeji Vám všem JEN TO NEJLEPŠÍ!

Děkuji Vám za rozhovor a milé přání, dovolím si Vám na oplátku popřát hodně štěstí při volbách do Senátu Parlamentu České republiky 2014. :-)

Jak se dostat k Policii ČR

Všichni jistě znáte filmy jako Policejní akademie nebo Byl jednou jeden polda a na základě těchto komedií jste si už dávno udělali představu o policii a jejím fungování. Když k tomu přičteme pár vtipů s policejní tematikou a některé vlastní zkušenosti s policií, tak se asi někteří ptáte, proč píšu tento článek - Vždyť k policii berou přeci každého, ne?

Pro ty z vás, kteří vážně uvažují o tom, že vstoupí do řad Policie České republiky, mám však špatnou zprávu. Skutečné přijímací řízení se ani trochu nepodobá komediálnímu ztvárnění filmových režisérů.

Prvním krokem, který je potřeba udělat, je kontaktovat nejbližší personální oddělení policie a smluvit si informační schůzku, kde obdržíte materiály a informace potřebné k dalším krokům. S největší pravděpodobností budete opouštět policejní budovu s dobrým pocitem, úsměvem na rtech a složkou plnou poznámek a pokynů. Sehnat veškeré podklady by neměl být problém, tedy pokud máte vystudovanou alespoň střední školu a nezapomněli jste díky klávesnici psát vlastní rukou. Potřebné listiny odevzdáte na personálním oddělení a budete čekat, až vám bude sdělen termín psychologického vyšetření.

Psychologické vyšetření je považováno za hlavní kámen úrazu, možná spíš za celý kamenný Hadriánův val, protože představuje největší filtraci uchazečů. Ne nadarmo se doporučuje přijít v nejlepším možném rozpoložení, bez známek jakéhokoli zdravotního handicapu. Psychologické vyšetření trvá několik hodin a třeba i drobnější nachlazení může značnou měrou ovlivnit váš výsledek, a tím i úspěch či neúspěch v celém přijímacím řízení. Na to, zda se dá na psychotesty předem připravit, nejspíš neexistuje jednoznačná odpověď. Prolná se zde mnoho faktorů, které lze, ale i nelze ovlivnit. Obecně se dá říci, že příprava ještě nikomu neškodila, alespoň co se týče **zjišťování** možné podoby otázek, okruhů probíraných témat, struktur IQ testů a podobně. Jedinec, který uvidí testy tohoto druhu poprvé v životě, bude mít s vysokou pravděpodobností menší šanci na úspěch, než ten, kdo se danou problematikou zabýval předem. Troufl bych si tvrdit, že absolventi našeho oboru mají v tomto ohledu kvalitní znalostní základy, což může zvýšit jejich šance na úspěch. V případě neúspěchu si uchazeč musí v kalendáři označit nejbližší možný termín k opakování psychologického vyšetření, který je až za 2 roky. Dvouletá lhůta je určena pro „dozrání“.

Úspěšní uchazeči se dočkají pozvánky na testy tělesné zdatnosti. Testy se skládají z člunkového běhu, kliků, celomotorického testu a běhu na 1 km. Ze zkušenosti své i dalších uchazečů vím, že úspěšné absolvování v rámci daných výkonnostních tabulek by mělo být naprostou samozřejmostí a není na místě se opětovně zabývat mírou náročnosti pro muže a ženy. Práce policisty nebude vždy pohodová a bezstarostná a vyšší fyzické požadavky budou jistě časem doceněny. Když i v této fázi uspějete a neodradí vás tak, že se rozhodnete přijímací řízení ukončit, na což máte plné právo, budete vysláni na zdravotní prohlídky, které jsou v několika etapách na více **pracovištích**. Za předpokladu, že získáte všechna potřebná potvrzení o své zdravotní způsobilosti, si už můžete myslet, že se blížíte k vrcholu, za kterým už s vysokou pravděpodobností čeká přijetí do služebního poměru.

Stejně jako délka celého procesu, tak i některé drobnosti v jeho průběhu se mohou lišit a časem i měnit. Proto bych doporučoval sledovat oficiální stránky Policie České republiky, kde se dozvíte více o přijímacím řízení, ale také plno dalších užitečných informací. Doufám, že jsem zbořil pohádkové iluze o formalitě přijímacího řízení a otevřel oči opravdovým zájemcům o službu u Policie České republiky.

Zkušenost je nepřenosná! Anatole France

Tímto mottem si dovolím uvést svůj příspěvek do vašeho studentského časopisu, neboť uvedená slova mne provází v mém osobním i profesním životě neustále a provázela mne i při studiu na PdF UHK.

Touha „zakusit studentský život“ a vyplnit mezeru v mém osobním životě zkušeností vzdělávací mne dovedla na práh mé Alma mater v období let 2006 až 2010. Nejprve studium sociální komunikace a posléze sociální pedagogiky. Přijít na fakultu jsem byl již v období plného rozpuštění mých středních let a prožité i odžité zkušenosti se mi staly při studiu poměrně pevným pilířem k doplnění teoretických znalostí.

Po ukončení střední školy mne nenapadlo, že mé cesty se někdy v budoucnu zkříží s vysokoškolským vzděláváním na Pedagogické fakultě. Pocházím z dělnické rodiny „totalitních let“, kde bylo portfolio nabízených možností a informací a přístupu k nim značně omezené. Směřování ke smyslu života probíhalo převážně v materiálních a hmatatelných dimenzích; duševní a intelektuální stránka byla spíše na obtíž, zahalena neznámem.

O citacích doktora Kučírka, že „věděním je viděním“ a že „při studiu musíme až ke kořenům“, jsem mohl racionálně přemýšlet a upevňovat si své vědomosti s následnou teoretickou aplikací právě až pod vedením pedagogů PdF UHK. Možná jsem se stal jedním z mála studentů kombinovaného studia, který se přihlásil na zmíněnou fakultu z „vlastní vůle“ a nebyl systémovou obětí tlaků společenské objednávky na vzdělanostní požadavky pracovníků státní správy. Mnoho mých kolegů a přátel s frustrujícími pocity a skloněnou hlavou vyplňovalo nejprve přijímací testy a se žaludečními potížemi i neurotickými poruchami odjížděli následně ke zkouškám a zápočtům. Proč? **Někteří** již měli za sebou dlouhou cestu profesní kariéry a dle legislativních změn si museli doplnit vzdělání, aby mohli zůstat na svých pracovních pozicích. Další chtěli profesně růst a jediná cesta byla opět vysokoškolské vzdělání. Někteří se cítili být existenčně ohroženi mladými vzdělanými spolupracovníky, být s minimálními zkušenostmi a praxí a jejich pud sebezáchovy jim velel: „Studuj a zachraň se!“

Diferenciace emočních prožitků a skutečných pohnutek ke studiu byla opravdu hodna empirického zkoumání, kdy pro mnohé platilo heslo, že „účel světí prostředky“, od čehož se odvíjel i vztah ke studiu a přístup studujících. Myslím, že by tento prostor ke zkoumání mohl být výživným andragogickým tématem některé závěrečné práce studentů. Paní docentku Jedličkovou jsem při jednom z diskuzních bloků seznamoval i s možností negativních aspektů vzdělávání, kdy nejen biologické a psychické faktory ovlivňují proces vzdělávání dospělých a vytváří proces vzdělávacího utilitarismu, a osobně jsem nabyl vlastní zkušenosti, že vzdělání může vytvářet i určitou formu **sociální** ostrakizace. Poznal jsem, že v pracovním i volnočasovém prostředí se u některých osob vytváří „antivzdělávací syndrom“, kdy odmítají akceptovat metody, formy i pouhé informace nabyté v rámci vzdělávacího procesu a lidé s tituly jsou pro ně nevěrohodní, nebezpeční a tzv. „z jiného světa“.

Na druhou stranu mnoho vysoce postavených managerů s univerzitním vzděláním mělo možnost si osvojit základní způsoby řízení organizací, interpersonální komunikace a psychosociální dovednosti, i přesto však uplatňují způsoby řízení a sociální komunikace v absolutním rozporu se získanými vědomostmi.

Studoval jsem, abych mohl srovnávat a porovnávat, abych své vědomosti a zkušenosti transformoval do smyslu života a byl prospěšný pro své okolí, rodinu i sám pro sebe.

Zajímalo by mne srovnání emočních prožitků, očekávání, přístupu, vztahu ke studiu a hledání životní cesty očima mladých studentů, kteří ještě nejsou deformováni konformitou a životní pseudorealitou, kteří touží po vzdělání a věří, že je to okno k poznání, že opravdu „věděni je vidění.“

Toto rozklíčování je však možné právě pouze očima pedagogů, jejich empatií, citem a vnímáním potřeb studujících, jejich přístupem, otevřeností a přirozenou autoritou.

Děkuji, že jsem se mohl zúčastnit a poznat mnoho zajímavých pedagogických i studentských tváří, že jsem si odpověděl na spoustu otázek a další množství jich přibýlo, že teď „vím, že nic nevím,“ ale mohu se to ještě nějakou dobu pokoušet změnit!

Děkuji doktoru Kasalovi, že jsem mohl najít spřízněnou duši na akademické půdě. Naše společné téma diváckého násilí se stalo aktuálním společenským fenoménem, který kulminuje a nedaří se zastavit. Této problematice se věnuji profesně již 10 let a aktivně jsem působil jako člen Antikonfliktního týmu Policie ČR. Své získané teoretické znalosti a komunikační techniky jsem mohl také prakticky uplatnit při krizových intervencích obětem trestných činů a na tísňové lince Policie ČR. Svou „pedagogickou touhu“ jsem v současné době přesunul do oblasti etopedické, reedukační a resocializační, kde hledám možnost osobní zainteresovanosti do programů dogmatické všenápravy klientů výchovných zařízení. Čeká mne snad další zajímavá cesta a další životní výzvy.

Mohu tedy závěrem zhodnotit, že své získané univerzitní vědomosti jsem v maximální možné míře aplikoval a aplikuji v profesním i osobním životě. Má volba studia na PdF UHK byla jistě přínosným mezníkem v mém životě a otevřela mi další možnosti seberealizace. Jen mne trochu mrzí, ztotožňuji se s profesorem Krausem, že bohužel katalog prací nezahrnuje přímo profesi sociálního pedagoga a k doplnění specializačního pedagogického studia je nutné vynaložit další duševní i materiální náklady.

Přeji všem pedagogům i studentům, aby měli nekonečné energetické zdroje pro svou práci a vědění, morální i mravní sílu a z toho pramenící blažený pocit ze smyslu svého konání.

KRIMINOLOGICKÉ DNY

19. - 20. 1. 2015
Hradec Králové

Konferenci III. kriminologické dny
pořádá Česká kriminologická společnost
a Katedra sociální patologie a sociologie,
PdF, UHK

Konference bude probíhat pod
záštitou senátora
JUDr. Miroslava Antla

Rozloučení s třetím ročníkem denního studia 2014

Třetí ročník studijního oboru Sociální patologie a prevence, prezenční forma

Jak se rozloučit se třemi výjimečnými roky našeho života v tak krátkém příspěvku? „Neprávem si lidé stěžují, jak čas utíká. Obviňují ho z přílišné rychlosti a neuvědomují si, že ubíhá přiměřeně. Navíc díky dobré paměti, kterou nás příroda obdařila, se nám věci z dávné minulosti zdají přítomné.“ (Vinci, 2008, s. 120) I když by se zmíněná „tyranie okamžiku“ mohla zdát výhradně atributem současné společnosti, podle citovaných slov si lidé už v 15. století naříkali, jak čas letí. Zdá se to jako začarovaný kruh. Přes moudrá slova všestranného renesančního umělce a velkého myslitele, Leonarda da Vinciho, si však nárokuje „právo na stíznost“. Přestože čas podle něj ubíhá přiměřeně, uplynulých šest semestrů uteklo jako radikál před vodním dělem. Rychle. Věci z „tříleté minulosti“ se zdají stále přítomné, čerstvé. Živě si vzpomínáme na první semináře, kdy jsme byli ze všeho vyplašení, filosofický slovníček doktora Kasala a podněcování dialektického myšlení v našich mozcích nebo na výklad skutkových podstat trestných činů doktora Antla a poutavé líčení jeho zkušeností s gaunery, které nemá rád. Rychle jsme se však rozkoukali, a to nejen díky přátelskému a vstřícnému charakteru naší katedry a celkově celé fakulty, ale zejména proto, že jsme se sešli jako dobrá parta s podobným smýšlením a ochotou si při studiu i mimo něj vzájemně pomáhat. Mnozí z nás si mezi sebou našli nejlepší přátele. Ne nadarmo se říká, že vysokoškolská léta jsou nejlepší léta v lidském životě. Studium v Hradci Králové nám toto tvrzení potvrdilo. Všem členům Katedry sociální patologie a sociologie dlužíme velké poděkování. Naučili nás knižnímu vzdělání, výkladu textů i péči o řeč, metodickým přístupům, logickému uvažování i vnímání citů a bezesporu se zasloužili o to, že jsme si naučené poznatky nejen osvojili, ale především s nimi umíme pracovat. Připravili nás na život, k čemuž by také měla správná edukace směřovat. Věříme, že každý z nás jednou své sešity znovu otevře a textové soubory znovu rozklikne.

VINCI, Leonardo da. Deníky. Vyd. 1. Praha: KMa, 2008, 147 s. ISBN 978-80-7309-585-7.

Praxe v Dánsku

Důvod, proč píši tento článek, je ten, že bych se s Vámi rád podělil o svou zkušenost z dánské instituce Aktivitetshuset Skriversvej. Momentálně studuji v rámci Erasmu na univerzitě VIA v dánském Viborgu. Obor, který jsem si vybral, se nazývá Social entrepreneurship. Dalo by se říci, že hlavní myšlenkou tohoto oboru je vymýšlet projekty, které by pomohly zlepšit sociální prostřední skrze sociální inovace. Vypadá to asi tak, že pracujete v týmu zhruba šesti lidí a snažíte se vyřešit problém typu, jak integrovat mladistvé se zvláštními potřebami (ADD, ADHD, Downův syndrom apod.) do běžného života.

Mnozí z Vás vědí, že v Dánsku je vzdělávací systém na vysoké úrovni. Troufám si tvrdit, že možná nejlepší na světě. Je to díky tomu, že na všech sociálně zaměřených univerzitách je každý student povinen pracovat jako dobrovolník s lidmi se speciálními potřebami.

Nejdříve jsem měl možnost díky malé prohlídce s naší profesorkou, která se jmenuje Medde, poznat danou instituci. Medde v tomto zařízení za svých studií pracovala jako dobrovolnice, takže většinu personálu dobře znala. Za zmínku stojí, že v uvedené instituci nikdo neuměl anglicky. Má první reakce byla velmi negativní - jak můžete pomáhat postiženým lidem, když neumíte mluvit jejich jazykem? Po pár minutách, když už byla hladina kortizolu na ústupu, jsme se šli podívat do všech oddělení.

Skriversvej se nachází na kopci obklopeném stromy a krásnou přírodou. Je to vcelku moderní budova zařízená tak, aby zjednodušila práci v jednotlivých skupinách. V první skupině jsou lidé s těžkým postižením, kteří potřebují neustálou asistenci. Jelikož se jedná o denní péči, hlavním úkolem personálu je přimět ostatní, aby byli produktivní. To znamená, že každá skupina je nějakým způsobem zaměřená. Já osobně jsem měl možnost být se skupinou, která pracovala se dřevem. Jednalo se o čtrnáct mužů od dvaceti do šedesáti let s rozdílnými typy diagnóz.

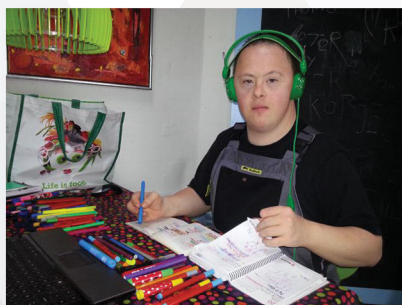
Zvláštní věc, které jsem si všiml, je, že více než polovina klientů nebyla nějakým způsobem diagnostikována. Prý je to úplně běžné. Co se týče denního programu, tak například v pondělí se všechny skupiny sešly ve velké tělocvičně, kde se hrály nejrůznější hry upravené tak, aby se každý mohl zúčastnit (například štafeta, nohejbal, hra s padákem ad.).

V úterý jsme pracovali v lese. Pro mě další nezapomenutelný zážitek. Jelikož je tento ústav placen ze státního rozpočtu, pracovníci mají k dispozici dvě dodávky na dřevo a přepravu osob s handicapem. Každý z klientů má předem danou práci, která je stále stejná. Dozvěděl jsem se, že pro řadu lidí je stereotyp nezbytný. Byli jsme rozdělení na tři skupiny. První parta pěti chlapců pracovala s pilou a sekyrou. Druhé dvě nosily kusy dřeva z místa, kde vedoucí pracovník fezal stromy na polena motorovou pilou. Ze začátku jsem se docela bál, že se při takové práci mohou poranit, zejména chlapci s pilou, ale byl jsem uklidněn, že činnost vykonávají dlouhou dobu. Bylo velice **pěkné je pozorovat, protože vypadají neustále velmi šťastně.**

Další den byl pro mě nejlepší, jelikož jsme hráli na hudební nástroje a zpívali. Každý měl svůj vlastní nástroj, jako jsou činely a různé druhy bubnů, a jeden ze supervizorů hrál na kytaru. Zdálo se mi, že všichni hudbu milují.

Ve čtvrtek byl den rozdělen na dvě části. Dopoledne jsme pracovali se dřevem. Součástí této budovy byla velká stodola se spoustou nářadí a strojů na sekání dřeva. Účelem bylo udělat z velkých polen malá polínka, která se vejdou do kamen. Jeden z pracovníků mi řekl, že dřevo dále prodávají. Odpoledne nás čekala jízda na rotopedech. To byl jeden z nejtípnějších zážitků vůbec, protože spousta chlapců se na těch strojích velice bála, ale zároveň se všichni dobře bavili a také zpívali dánské písně. Abyste měli představu, kolik peněz týdně si ústav vydělá prodejem dřeva, je to kolem čtyřiceti tisíc. Když už jsme u těch peněz, speciální pedagog si tu měsíčně vydělá něco kolem sto tisíc korun.

Na závěr bych chtěl říci, že jsem opravdu velice vděčný, že jsem měl možnost vyzkoušet si tuto práci, jelikož nyní je můj pohled na handicapované lidi úplně jiný. Jejich bezstarostnost a naivita spojená s čistou láskou a štěstím je opravdu něco jedinečného.

Vrah a lupič Martin Lecián

V tomto čísle Vám představuji dalšího zločince, a to Martina Leciána – vraha a lupiče. Jeho život byl více než zajímavý, a proto doufám, že se mi ho Vám podaří dostatečně přiblížit.

Martin Lecián se narodil roku 1900 v Uherském Ostrohu. Dětství neměl vůbec „růžové“ - matka Viktorie zemřela, když mu bylo pět let. Údajně to byla jediná osoba, která v něm dokázala vzbudit cit a lásku. Otec Antonín všechny své děti fyzicky trestal a Martina dokonce prodal na několik měsíců „světským“. Antonín se o své děti nestaral, naopak chtěl, aby ony živily jeho, a tak se z jeho dětí stala dětská zlodějská parta. (*Urbášek, 2006, s. 321*)

Po ukončení školní docházky byl už Lecián zkušený zloděj a asi o rok později byl umístěn do polepšovny, kde strávil tři roky a ještě více prohloubil své zlodějské zkušenosti. Poté pracoval na rodné jižní Moravě jako zemědělský dělník a v roce 1922 nastoupil do základní vojenské služby. Jen o pár měsíců později však od své rotý dezertoval. Následně nastává období jeho krádeží, věznění a útěků z vězení. V roce 1924 Lecián utekl z věznice olomouckého divizního soudu na olomoucké Envelopě, a to při úklidu posádkového hřiště, kdy z něj vypochoval spolu s cvičícími vojáky. Dále byl uvězněn ve vězeňském zařízení v Terezíně, kde se choval jako příkladný vězeň, a měl zde **dokonce na starosti úklid jednoho z vězeňských dvorů.** (*Urbášek, 2006, s. 321-322*)

Lecián navázal s vězeňským personálem bližší vztahy a je zřejmé, že právě vězeňský personál se přímo podílel na jeho útěcích. Vzhledem k rozsahu jeho lupičských činů je jasné, že musel někde najít svou podpůrnou agenturu. Tou bylo moravské podsvětí. V tu dobu, pokud si chtěl k Leciánovi někdo přislednout v hostinci, kde se scházel se svými společníky, musel říct: „Jedna růže červená“, jinak Lecián hodlal použít zbraň. Měl také vypracovaný systém značek o hrozícím nebezpečí na spodních stranách pivních tácků. K jeho kumpánům patřili například František Leiter či Ladislav Kašpařík - elity moravského podsvětí. (*Urbášek, 2006, s. 322-323*)

V roce 1926 se opět vrátil ke své vojenské jednotce, od které za pouhé dva dny utekl. Poté byl umístěn do uzavřeného hlídání oddělení divizní nemocnice u Olomouce, a to kvůli jeho postupující tuberkulóze. Asi za tři měsíce Lecián uprchl - vyrazil dveře cely a zmizel kolem rozespálých vojáků. V tomto období už velmi přitvrdil a při jakémkoliv kontaktu s bezpečnostními složkami neváhal použít pistoli. V říjnu 1926 postřelil Lecián místního profesora, který ho vyrušil při krádeži. Krátce na to byl dopaden a znovu umístěn do uzavřeného oddělení divizní nemocnice. Jelikož však byla jejich bezpečnostní opatření na nízké úrovni, Lecián opět utekl. (*Urbášek, 2006, s. 326*)

Lecián začal spolu s dalšími dvěma muži - Deutschem a Szelekym - plánovat útěk. Obstaral si pilník, kterým přepiloval pouta na nohou, a z cely se dostal přes strážného, který vyslyšel jeho žádost o vykonání tělesné potřeby. Stejně ochotný byl strážný i vůči Szelekymu, který se potřeboval napít z vodovodu na vězeňské chodbě. Deutschovi ani strážný otvírat nemusel, protože zámek od jeho cely nefungoval. Podařilo se uprchnout pouze Leciánovi a Szelekymu. (*Urbášek, 2006, s. 326*)

Na začátku února 1927 Lecián zastřelil hlídače obchodu, do kterého nepřestal střílet ani tehdy, když sténající hlídač ležel na zemi. V březnu téhož roku zavraždil četnického strážmistra, který ho pouze požádal o předložení průkazu totožnosti. Ten samý večer bez zjevné příčiny ještě postřelil armádního rotmistra a účastnil se přestřelky s četnickou hlídkou. Poté, co postřelil člena hlídací společnosti v Novém Jičíně, Lecián znejistěl a spolu s Dekem (jeho dávným známým) se rozhodli zmizet do Polska. 23. dubna 1927 ovšem oba dva překvapili v hostinci policisté a po krátké potyčce je zadrželi. (*Urbášek, 2006, s. 327*)

Výslechy Leciána probíhaly od konce dubna do začátku června. Nejprve některé své činy popíral (zvláště ty spojené se střelnou zbraní), nakonec se ale pod tíhou důkazů přiznal. Olomoucká prokuratura ho obvinila z 9 zločinů, 6 přečinů a přestupků včetně dvou vražd a několika zranění střelnou zbraní a 74 krádeží. Celkový rozsah škod, které Lecián napáchal, prokurátoři odhadli na částku 371 755,- Kč. Dne 3. září 1927 byl Lecián odsouzen k trestu smrti provazem. Trest přijal, ale požádal o milost. 27. září se však pokusil spolu s Kašpaříkem o útěk, při kterém zastřelili strážného. Po přestřelce s vězeňskou stráží a vojenskými posilami se vzdali. Vražda strážného však Leciánovi naprosto znemožnila omilostnění. 5. října mu bylo sděleno, že se druhý den koná jeho poprava. Lecián se vyzpovídal, s chutí povečeřel, až do rána rozmlouval se strážnými a samozřejmě vykouřil spoustu cigaret. 6. října 1927 byl vyveden na nádvoří divizního soudu v Olomouci, kde byl popraven. (*Urbášek, 2006, s. 327-328*)

Doplňující informace k životu Martina Leciána:

- ✦ Miloval cigarety, kterých se nevzdal ani při postupující plicní tuberkulóze.
- ✦ Rád luštil křížovky, vybrané se oblékal a rád si dopřával dobré jídlo.
- ✦ Vyhýbal se karbanu a nadměrnému pití alkoholu.
- ✦ Ženy mu sloužily jen k jeho tělesnému uspokojení a podpoře jeho agentury.
- ✦ Jeho zločinné eskapády byly nazývány „leciánádami“.
- ✦ Na večeri v předvečer smrti měl hovězi polévku, řízek s bramborem, moučník a pivo. (*Urbášek, 2006, s. 323-329*)
- ✦ Byl líčen jako krásný, štíhlý, elegantní muž s dětským úsměvem. (*Jedlička, 2012, online*)

URBÁŠEK, Pavel. Zločinec – příklad Martina Leciána. In: FASORA, Lukáš, HANUŠ, Jiří, MALÍŘ, Jiří a VYKOUPILO, Libor. Člověk na Moravě v první polovině 20. století. 1. vyd. Brno: Centrum pro studium demokracie a kultury, 2006, s. 319 - 329. ISBN 80-7325-105-1.

JEDLIČKA, Miloslav. Kriminalistika. Muzeum zločinu. Martin Lecián – popravený lupič a vrah. kriminalistika.eu [online]. 2012 [cit. 2014-04-20]. Dostupné z: <http://kriminalistika.eu/muzeumzla/lecián/lecián.html>.

Základní pojmy týkající se kriminologie

Agrese = tendence reagovat útočným způsobem nebo projev této tendence; cílem násilného jednání je ublížit; projev agresivity,

Autoagrese = jedinec chce ublížit sám sobě.

Agresivita = útočnost, tendence napadat jiné, dominovat jim; vlastnost.

Anamnéza, anamnesa = předchorobí,

Anamnesa osobní = soubor údajů o prodělaných nemocech pacienta,

Anamnesa rodinná = soubor údajů o prodělaných nemocech rodičů a sourozenců.

Delikvence = páčání deliktů, trestná činnost; činnost porušující zákonné či jiné normy.

Depistáž = vědomé, cílené, včasné vyhledávání nemocných nebo zdrojů nemoci v celé populaci nebo ve vybraných skupinách.

Deviantní chování = odchylka, úchylna, vybočení; odklon od normy.

Diagnostika = proces rozpoznávání např. nemoci; testovací technika.

Diagnóza, diagnosa = určení, vymezení, stanovení; rozpoznání choroby.

Kriminalistika = empirická věda o kriminalitě, která se formovala koncem 19. století.

Kriminalita = synonymum pro zločinnost; nejzávažnější sociálně-patologický jev.

Kriminalita latentní = skrytá kriminalita; kriminalita, o níž se orgány činné v trestním řízení nedozvěděly, především proto, že nebyla oznámena z různých důvodů (např. nedůvěra v policii).

Kriminální etiologie = předmět zkoumání kriminologie; zaměřuje se na vysvětlování kriminogenních (rizikových) faktorů a situací, příčin a okolností kriminality.

Kriminální recidiva = opakování trestného činu stejným pachatelem.

Majorita = většina.

Minorita = menšina.

Násilí = záměrné použití nebo hrozba použití fyzické síly proti sobě samému, jiné osobě nebo skupině či společnosti osob.

Penologie = věda o trestu, jeho výkonu a jeho účincích.

Postpenitenciární péče = další zacházení s osobami, které již vykonaly trest za spáchanou trestnou činnost, především péče o propuštěné vězně.

Prevalence kriminality = společenská opatření zaměřená na předcházení sociálně patologickým jevům ve společnosti, především pak kriminalitě.

Prognóza = předpověď, odhad dalšího vývoje.

Prosociální chování = skutky a činy vykonané ve prospěch druhých bez následného očekávání odměny.

Recidivista = osoba dopouštějící se opětovného páčání trestného činu stejné povahy.

Rizikové chování = chybné chování a jednání; např. zneužívání návykových látek, šikana.

Sankce = pokuta, postih; schválení, potvrzení - mechanismus vedoucí k posílení sociálních norem.

FOTBALOVÉ FÓRUM A ŠKOLENÍ MANAŽERŮ BEZPEČNOSTNÍCH SLUŽEB

Divácké násilí na stadionech je vnímáno jako neoddělitelná součást fotbalových zápasů. Pokud píše „vnímáno“, potom neříká schvalováno. Veřejnost, odborná či laická, skutečně s těmito výstřelky části fanoušků nesouhlasí. A spolu s klasikem se chce (po neustávajících excesech chuligánů) říci, že „to je to jediné, co se s tím dá dělat.“

V jaké fázi přístupů k řešení problémů s fanoušky se u nás nacházíme? Odpověď lze najít i v akcích, které se konaly na naší katedře 24. dubna (4. fotbalové fórum) a 12. – 13. května t.r. Z výroků činovníků pohybujících se v českém fotbalu lze vyčíst, že se řešení této problematiky nachází v jakési přechodné fázi hledání skutečně účinných a hlavně viditelných kroků. Fotbalové stadiony v České republice prošly během posledních deseti let významnými úpravami. Na prvoligových stadionech jsou povinné nainstalovány kamerové systémy, všechny sektory musí mít sedačky. Zvýšil se tlak na fotbalové kluby a ty převzaly podstatný díl odpovědnosti za pořádek na stadionech. **Všechna** tato opatření nejsou zadarmo a kluby platí za techniku i personál, které zvyšují bezpečí při zápasech, nemalé částky.

Situace kolem fotbalu eskalovala po zápase Baníku Ostrava se Spartou Praha koncem března tohoto roku. Znovu se ukázalo, že opatření iniciovaná Fotbalovou asociací ČR nepřinášejí kýžený efekt. Na přetřes přichází kontroverzní rozhodnutí o nepřítomnosti Policie ČR na stadionech a přenechání odpovědnosti za pořádek na tribunách pouze bezpečnostním agenturám a pořadatelské službě. V této napjaté atmosféře se v aule naší univerzity scházejí činovníci našeho fotbalu, zástupci agentur a fanoušků. Významným hostem je sympatická sportovní právnička Markéta Haindlová. Zprvu poklidná, až konferenční atmosféra Fotbalového fóra, ve které **představuje** bezpečnostní ředitel FAČR Ondřej Synecký problematiku match fixingu (tedy systému na vyhledávání podvodných sázek ve fotbalu) početné skupině našich studentů, přerůstá vystoupením Markéty Haindlové v dynamickou debatu o problémech českého fotbalu a fotbalového diváctví.

Markéta Haindlová, mimo jiné také předsedkyně České asociace fotbalových hráčů, uvedla zúčastněné do problematiky fotbalového práva. V jejím vystoupení zazněla fakta, která přispěla k debatě o optimalizaci kroků vedoucích ke zlepšení atmosféry na stadionech. V diskusi se objevila tři zásadní témata: přítomnost policie uvnitř stadionu, identifikace problémových fanoušků a téma vzniku celorepublikové fanouškovské organizace, která by byla partnerem ve vyjednávání s FAČR. Problematika SLO (mediátorů mezi fanoušky, kluby a policií) zůstala stranou. Přitom právě přítomnost osoby, která by pracovala s fanoušky i mimo fotbalové zápasy, může významně přispět ke zklidňování atmosféry na tribunách.

Školením manažerů bezpečnostních služeb, které mají na starosti pořádek při fotbalových zápasech, vstoupila naše katedra do nové fáze spolupráce s českým fotbalem. Manažeré během dvoudenní přípravy prošli vstupním sebezkušnostním výcvikem. Jeho cílem bylo přispět k rozvoji tzv. měkkých dovedností zúčastněných a ukázat na možnosti zvládání zátěžových situací a stresu. Přítomnost téměř třiceti odborníků bezpečnostních služeb přinesla i další efekt, a to poznání základní organizace fotbalových zápasů a pozadí tvorby nových předpisů a pravidel ke zvládání násilného chování na stadionech.

Obě uvedené akce rozšiřují odborné obzory naší katedry a přinášejí na akademickou půdu ozvěny praxe. Dále ukazují, že s výtržnostmi na stadionech nejenže nelze souhlasit, ale také s nimi lze něco konkrétního dělat.

Doteky múzy

O-kradení

Když tě prvně okradou,
je to šok a trápení.
Po druhé bys vzteky plakal,
i když to nic nezmění.

Kde se bere v lidech drzost,
vzít to, co je cizí?
Užívat si jiných věcí.
Kam zábrany mizí?

Myslíš, že jsi okrádán
moc často v zemi České.
Zprava, zleva, od Romů.
To vážně není hezké!

Kdos nevzal ani kukuřici,
dnes po těch všech hod' kamenem.
Nekradou jen politici.
Tak kdy si na to vzpomenem?!

Eva Koubková

Kolikrát...

Kolikrát vyjde slunce
nad obzor,
ptáme se
stále dokola.

Kolikrát probdíme
milostné noci
hledíce
sobě do tváří.

Kolikrát utneme
květině stonek,
ještě než vykvete,
nepočítáme.

Mlčíme...

Kolik je místo luk hřbitovů
a maličkých křížků
na hrobech
bez data narození.

Iveta Kubaštová

Špatný čin

Sedím doma se smutkem v tváři,
je temná noc a hvězdy venku září.

Já s hlavou skloněnou do klína,
přemýšlím, jak být nevinná.

Proč jsem tak špatně činila
a tolik lidí zranila?

Co mě vedlo k tomu to udělat...
Teď vím, že příště to již nedělat.

Tak ráda bych čas vrátila
a pocít viny ztratila.

Adéla Buryšková

Úhel pohledu

Končí den, slunce zapadá,
příroda jde spát, den umírá.
Zapadá slunce, obloha se
barví nejkrásnějšími barvami,
vždyť se rodí nová noc.

Nejstarší plod se v okamžiku
stává nejmladším člověkem,
nejstarší člověk nejmladším mrtvým.

Odejde radost, odejde štěstí,
přijde smutek,
nemůže trvat věčně.
Bát se ve chvílích radosti smutku
nebo radovat se ve chvílích neštěstí?

Vyhýbat se strachu je nechat strach růst.
Po jeho vyhledání strachu ubývá.
Strach je hrůza, zděšení,
ale strach je důkaz života.

Bílá je barva narození, bílá je barva jasna.
Bílá je barva prázdnoty, nicoty.
Černá je barva smrti.
Černá je barva jistoty, černá je barva nadhledu.

Vězte tedy, že
s počtem sebevražd ubývá sebevrahů,
neboť
jde o úhel pohledu.

Šárka Jorová

Proč jsem chtěla do Hradce?
Řeknu to hned, ve zkratce.

Je zde obor jedinečný,
pro společnost užitečný.

Díky němu dámy, páni,
bude méně fetování,
gamblerství a prostituce,
zato dobrých lidí více.

Násilníci ať se třesou,
skoncujeme s touhle chasou.

Se stalkery zatočíme,
šikanu hned ukončíme.

A když budou slova málo,
využijem trestní právo.

Ukončíme deprivaci,
v téhle naší generaci.

A pak zase ve zkratce,
budem žít jak v pohádce.

Zuzana Pelcová

STUDENTSKÁ SOCIALIA 2014

27. března 2014 se během Pedagogických dnů konala na budově C soutěž odborných prací studentů Katedry sociální patologie a sociologie PdF UHK – Studentská Socialia 2014. Tématem letošního ročníku bylo Rizikové chování v kontextu pedagogické reality.

Studentská Socialia navazuje na myšlenku celostátní soutěže „SVOČKY“ – Soutěže studentské vědecké a odborné činnosti. Na naší univerzitě pak na tuto ideu navázal prof. PhDr. Václav Kovářček, CSc., a další, kteří chtěli podporovat studenty v odborných činnostech. První ročníky se konaly v letech 2001 a 2002 (tehdy ještě na Ústavu sociálních studií), po několikaleté pauze byla v roce 2007 soutěž obnovena Katedrou sociální patologie a sociologie. Od tohoto roku se koná již každoročně.

Práce studentů posuzované ve Studentské Socialii jsou výstupem předmětu Tvorba odborné práce. Prvním vyučujícím tohoto předmětu byla doc. PhDr. Iva Jedličková, CSc., která přínos soutěže spatřuje v možnosti zpracovat do hloubky vybrané téma, které studenta zajímá nebo kterému se chce věnovat v bakalářské práci. PhDr. Václav Bělík, Ph.D. přidává, že student má šanci odzkoušet si tvorbu rozsáhlejší práce včetně realizace výzkumného šetření, prezentovat práci před publikem a v neposlední řadě získat ocenění v podobě zajímavé knihy. Je však škoda, že někteří studenti svoji práci pojmuji spíše jako referát či zkrácenou seminární práci a nepouští se do hloubky tématu, jak tomu bylo v předešlých letech.

Letos bylo z několika desítek prací vybráno devět nejlepších, které byly kromě jedné prezentovány před spolužáky a vyučujícími. Celý den proběhl v příjemné a přátelské atmosféře. Všichni studenti prezentaci hravě zvládli a získali za svůj výkon uznání v podobě potlesku. Jediným jejich nepřítelem byl neúprosný rychle ubíhající čas.

Novinkou v letošním ročníku byla možnost publika hlasovat o nejlepší práci. Absolutním vítězem, který byl vybrán publikem i porotou z řad vyučujících, se stala práce Rizikové chování subkultury EMO autorek Lenky Moravcové, Veroniky Uhrové a Lenky Zavoralové. Druhé místo získala Romana Dolečková s prací Záměrné sebepoškozování u adolescentů a o třetí místo se podělily dvě práce: Duševní onemocnění se zaměřením na schizofrenii autorek Terezy Hušákové, Kateřiny Kozové a Hany Uhýrkové, a Šikana a možnosti jejího řešení Martiny Tomčákové. Vítězky si mohly vybrat knihu z několika nabízených titulů, které jistě využijí v průběhu studia.

Všem vítězům patří zasloužená gratulace a díky za jejich dobře odvedenou práci.

Beseda studentů s prezidentem republiky Milošem Zemanem

Dne 15. dubna 2014 jsme měli jedinečnou možnost osobního setkání s prezidentem republiky Milošem Zemanem. Prezident navštívil naši univerzitu v rámci své třídenní návštěvy Královéhradeckého kraje, jejímž hlavním cílem bylo diskutovat s představiteli kraje i města, ale také s hradeckými obyvateli, s osobnostmi kraje, podnikateli i odborníky.

O prezidentskou besedu byl ze strany studentů a pedagogických pracovníků univerzity projeven mimořádně velký zájem. Besedy se zúčastnily čtyři stovky studentů. Aula z hlediska své kapacity lidově řečeno „praskala ve švech“. Po svém příchodu do auly byl prezident republiky slavnostně přivítán rektorem univerzity prof. RNDr. Josefem Hynkem, MBA, Ph.D., a hejtnanem Královéhradeckého kraje Bc. Lubomírem Francem.

V úvodu besedy pan prezident přednesl svůj stručný, leč výstižný projev, ve kterém se zamyslel nad úlohou prezidenta v české společnosti. V průběhu besedy zazněly ze strany studentů jak vážné, tak i odlehčující dotazy. Otázky se týkaly aktuálního domácího i zahraničního dění a byly směřovány zejména do oblasti politické, ekonomické a sociální. Namátkově lze zmínit například dotazy týkající se osoby ruského prezidenta Vladimíra Putina, politické situace na Ukrajině, zavedení jednotné evropské měny v České republice či zavedení placení školného na vysokých školách. Ke všem dotazům se prezident Zeman vyjádřil s velkým nadšením a ochotou jemu vlastní.

Debaty byla průběžně zpestřována humornými průpovídkami, reprezentovanými například prezidentským vyjádřením: „Těším se na provokativní otázky typu, jak to děláte, že jste tak geniální?“ Prezident na akademické půdě taktéž zavzpomínal na svá studentská léta, studentům se „pochlubil“ se svými studijními výsledky. Prezident uvedl: „Byl jsem šprt. Jenom proto jsem absolvoval VŠE s červeným diplomem. Můžu říct, že to nebylo nic těžkého, ale chtělo to čas.“

Závěrem nezbyváá říci nic jiného, než že se velmi těšíme na další příjemné osobní setkání s panem prezidentem, nejlépe opět na akademické půdě naší univerzity.

MiniRecenze **Knihy & Filmy**

Short term 12

Drama Short term 12 si získal na webu Česko-slovenské filmové databáze hodnocení 80% a mně po zhlédnutí nezbyváá než souhlasit s uživateli webu. Jestliže ale hledáte oddychový film na večer, Short term 12 rozhodně není nejlepší volba.

Příběh nechává diváka nahlédnout do prostředí diagnostického ústavu mezi dětmi a mladistvé poznamenané svým nepříliš vydařeným vstupem do života, který je přivedl až k sebepoškozování, užívání drog, agresivnímu chování a dalším unikům z tvrdé reality. Jak divák brzy rozpozná, nejsou ale sami, kdo se musí vypořádávat s nelehkou životní zkušeností. Paralelně se vyvíjí příběh mladé vedoucí Grace, která v sobě skrývá tajemství vlastní minulosti, které ji i přes veškerou lásku přítele a kolegy Masona i svou naprostou oddanost práci, přece jen dostihne.

Grace ale nachází sílu si svůj život urovnat i díky Jayden, která do ústavu přichází s obdobným problémem, který v mládí trápil Grace.

JUDr. Miroslav Antl:

Gaunery nemám rád!

Kniha - Gaunery nemám rád! vydaná v roce 2001 nám umožňuje nahlédnout do života tehdejšího státního zástupce JUDr. Miroslava Antla. Počet výtisků se zastavil na čísle 27 000, neboť její další vydání bylo zakázáno. Sám doktor Antl měl díky vydání této knihy značné problémy.

Kniha je velmi čtivá, napsána příjemně stroze, není ochuzena ani o humor pana doktora Antla, jak ho známe z přednášek trestního práva. Exkurze do pestrého života státního zástupce je zprostředkována popisy jednotlivých méně známých případů až po často skloňované kauzy, které si mnohdy pamatujeme z televizních zpráv.

Knihu Gaunery nemám rád! vám mohu jediné doporučit, sama jsem ji přečetla jediným dechem a to díky autenticitě a rázu kriminálního románu.

ANTL, Miroslav. Gaunery nemám rád! 1. vyd. Praha: Plejáda, 2001. 140 s. *ISBN 80-86431-11-8.*

PhDr. Slavomil Hubálek:

Zpovědník vrahů

Tímto autobiografickým dílem vydaným v roce 2012 nás PhDr. Slavomil Hubálek, soudní znalec v oboru klinické psychologie a sexuologie, provází celým svým životem, během kterého přišel do styku se spoustou vrahů a sexuálních deviantů.

V knize doslova proletíte celou profesní kariérou doktora Slavomila Hubálka, v níž je zachycen značný kus naší kriminální historie 20. a 21. století. Zejména bych zvýraznila období, kdy Slavomil Hubálek působil na oddělení sexuálních deviací psychiatrické léčebny v Horních Beřkovicích.

Publikace se zařadila na seznam knih, které mne doslova pohltily, dokud jsem je nedočetla do konce. Věřím, že pohltní i vás a nebudete litovat času stráveného nad touto knihou.

HUBÁLEK, Slavomil. Zpovědník vrahů: příběhy zločinů, života a smrti očima psychologa. Praha: Daranus, 2012. 207 s. *ISBN 978-80-87423-35-6.*

Kontakty

Společná adresa

eventusprocollegis@gmail.com

Redakční rada

Mgr. Stanislava Hoferková, Ph.D.

Mgr. et Mgr. Tereza Raszková

PhDr. Václav Bělík, Ph.D.

PhDr. Josef Kasal, Ph.D.

Doc. PhDr. Iva Jedličková, CSc.

Helena Malířová

Lenka Antalíková

Jakub Lokaj

Marie Brichová

Kateřina Machková

Iveta Kubaštová

stanislava.hoferkova@uhk.cz

tereza.raszkova@uhk.cz

vaclav.belik@uhk.cz

josef.kasal@uhk.cz

iva.jedlickova@uhk.cz

helena.malirova@uhk.cz

lenka.antalikova@uhk.cz

jakub.lokaj@uhk.cz

marie.brichova@uhk.cz

katerina.machkova@uhk.cz

iveta.kubastova@uhk.cz

Autoři pravidelných rubrik

Michaela Jašková

Lenka Pohořalová

Štěpánka Kryspínová

michaela.jaskova@uhk.cz

lenka.pohoralova@uhk.cz

stepanka.kryspinova@uhk.cz

Ostatní autoři

Bc. David Vahala

Bc. Alena Muzikantová

Kryštof Dohnal

Eva Koubková

Zuzana Pelcová

Adéla Buryšková

Šárka Jorová

david.vahala@uhk.cz

alena.muzikantova@uhk.cz

krystof.dohnal@uhk.cz

eva.koubkova@uhk.cz

zuzana.pelcova@uhk.cz

adela.buryskova@uhk.cz

sarka.jorova@uhk.cz

Grafika

Jaroslav Šimek

jaroslav.simek@uhk.cz